

03 פברואר 2025

ה' שבט תשפ"ה

הכרעת הדין בעניינו של [...] – ת.ז. [...]

שופטים: פרופ"ח דניאל אורנשטיין (אב"ד), פרופ"ח יובל ישי, מר מתן בוקריס.

יועצת משפטית לבית הדין: עו"ד ליאורה ארזי בן-חיים.

תובעת: פרופ"ח יסכה גולדפלד, ב"כ עו"ד שחר הופמן.

נילון: מר [...], ב"כ עו"ד זהר נסים.

1. הנקבל, [...], ת.ז. [...]. (להלן: "הסטודנט"), הנו סטודנט בפקולטה [...]. בתאריך 6.9.2023 הוגשה נגדו קובלנה משמעתית, בה יוחסו לו המעשים הבאים:

בתאריך 1.7.2023, יום שבת, בשעה 18:55, הסטודנט נסע (במושב הנוסע שליד הנהג) ברכב פרטי בחצרי הטכניון. תוך כדי נסיעה הסטודנט כיוון אקדח – שבדיעבד התגלה כאקדח צעצוע – וביצע פעולות ירי לכיוון משפחה שהייתה ליד הכיכר הסמוכה לבריכה, ובהמשך לכיוון עמדת המאבטחים בשער נווה שאנן. האירוע הוביל לסגירת שערי הטכניון והזמנת משטרת ישראל. מחיפוש ברכב, שנמצא לאחר סריקת המשטרה ויחידת הביטחון, נמצא אקדח צעצוע.

2. התביעה האשימה את הסטודנט בעבירות משמעת לפי הסעיפים שלהלן בתקנון המשמעת:

4.3 "הפר תקנה, הוראה או נוהל, ובכלל זה תקנה, הוראה או נוהל המתייחסים לשימוש במתקני הטכניון או רכושו או לכללי ההתנהגות בחצרי הטכניון, או הוראה שנקבע לגביה בתקנון או נוהל אחרים כי הפרתם מהווה עבירת משמעת".

4.6 "השתתף בתגרה, התנהג בצורה אלימה, תקף או פגע בגופו של איש הטכניון או אורח הטכניון בעת שהיו בחצרי הטכניון או בפעילות הטכניון, אף אם נעשתה מחוץ לטכניון".

4.7 "שיבש או הפריע לסדרי הוראה, מחקר, או עבודה בטכניון או לכל פעילות אחרת המתנהלת בחצרי הטכניון, למעט במעשה שנעשה באישור מראש ע"י גורם מוסמך".

4.19 "התנהג בצורה שאינה הולמת סטודנט בטכניון במעשה שנעשה בזיקה לטכניון או בזיקה להיותו סטודנט בטכניון".

3. בתאריך 28.3.2024 התקיים הדיון המשמעתי בנוכחות הצדדים.

4. במענה להקראת כתב הקובלנה השיב ב"כ הסטודנט כי הוא כופר בעובדות (למעט העובדה שנסע ברכב) וכופר באשמה.

5. עד התביעה הראשון, יהונתן, סטודנט בטכניון בלימודי דוקטורט, ואב המשפחה שנכחה באירוע (להלן: "אב המשפחה"), העיד:

"אשתי ואני עשינו הליכה בטכניון, זה היה יום שבת, שעות אחר הצהריים, ובעצם עברנו בדיוק את הכיכר שליד תחנת האוטובוס, איפה שהבריכה נמצאת, אשתי הייתה עם הבן שלנו בן חצי שנה, תינוק בידים שלה, והלכנו פשוט אחד ליד השני, דיברנו, כשפתאום הגיע רכב מהעלייה שמכיוון למעלה איפה שתחנות האוטובוס, איך

שנכנסים לטכניון לכיוון הירידה, הרכב עשה סיבוב מסביב לכיכר, האט כשהוא עובר לידינו, **הבחור שישב במושב שליד המושב של הנהג הוציא החוצה מה שהיה נראה כמו אקדח אמיתי לכל דבר, הסתכל עלינו, חיך, כיוון על אשתי עם הבן, תינוק שלי, בידיים שלה, את האקדח, ועשה קליק עם הזה, צחק, והמשיך לנסוע.** אני הייתי שלוש שנים במג"ב, חייל, אם אני הייתי חמוש באותו רגע, הרכב הזה לא היה ממשיך לנסוע, והבן אדם הזה לא היה נשאר בחיים. זאת אומרת, זאת הייתה סיטואציה שלחלוטין הרגשתי שהבן אדם מוציא אקדח, גם היה פיגוע שבועיים לפני זה או משהו כזה, כמה שבועות לפני זה, **הרגשתי שהבן אדם ממש מוציא אקדח, ובא לתקוף אותי ואת אשתי באותו רגע.** למזלו, אני לא הייתי חמוש באותו רגע, כי אחרת, למזלו ומזלי, כי אני הייתי גומר בכלא והוא במקום אחר. לקח לנו איזה 10 שניות, 20 שניות, של כזה, "וואט דה פאק קרה פה עכשיו?" אני קרוב לעשור בטכניון, בחיים לא קרה לי דבר כזה. **אני עשור גר בטכניון, זה כאילו לא סיטואציה שאי פעם חווינו, לא אשתי ולא אני. אחרי כזה 10, 20 שניות של מה, מה הלך פה עכשיו, התקשרתי לשער, אמרתי להם מה קרה, נתתי להם תיאור של הרכב.** ...אמרתי להם רכב לבן לכיוונכם, תסתכלו במצלמות מספר רכב, או פרטים או what ever, ומה קרה. הקב"ט של השער מיד אמר לי חכה לי בשער אני בא אליך" (עמ' 4 לפרוטוקול).

6. עד התביעה השני, מר רועי קבלו, היה בעת האירוע קב"ט תורן בשער נווה שאנן של הטכניון (להלן: "קב"ט תורן"), והעיד כדלקמן (עמ' 10-12 לפרוטוקול):

"אני מקבל צלצול מהמוקד, על מישהו שמחכה לי בשער הראשי, שרוצה לדבר איתי בדחיפות על משהו. מגיע לשם, ואז הוא מספר לי שהוא, שהוא היה בדרך, הוא היה ממש בכניסה של מרכז הספורט, והוא רואה רכב שעולה מכיכר הספורט לכיוון השער הראשי, עם מישהו שמכוון אקדח עליו. הוא אמר שהוא מאוד נלחץ, והוא היה [עם] המשפחה שלו עם ילדים, והוא ממש בסטרס מהסיטואציה. ונתן לי פרטים של הרכב. רנו לבן, ככה וככה, ואני באותו רגע הלכתי למוקד, ניסיתי לשחזר מצלמות אחורה, לנסות ולהבין איפה הרכב, מה הרכב לאיפה הוא נסע. ועל הדרך גם חסמתי את היציאה ואמרתי כל רכב שעונה לקריטריונים של רנו בצבע לבן, לעצור אותו, ולא לתת לו לעבור, ולחכות שאני אגיע. ... מתחיל סריקות עם הרכב, אני והסייר הרכוב, מוצאים אותו חונה ליד בורוביץ'... אין אף אחד בפנים. ניסינו, אולי יש תווית, משהו, ננסה להוציא את המספר טלפון, איכשהו לנסות ולקשר ולהגיע קצת לפרטים של בן אדם, לא הצלחנו. אמרנו טוב, מישהו מסתובב מבחינתי עם נשק בקמפוס, אני מזמין משטרה. ... לא הייתה לו תווית, זה היה רכב שלא מזוהה. ... הצלחנו איכשהו מצלמות, לנסות לזהות את הבחור שיוצא מהרכב לפי החולצה. ... בזמן הזה, במקביל, אני מתקשר לסרגי, סרגי זה האחראי שלי, סמב"ט פה. מסביר לו על האירוע, הוא היה באזור והחליט שהוא מגיע, ואנחנו נכנסים ביחד לחפש אותו בבורביץ', כשאני משאיר את הסייר הרחוב שלי בחוץ ליד הרכב, במקרה והוא יגיע. מחפשים מחפשים, לא מוצאים מישהו שעונה לתיאור בצורה ודאית, ואחרי כמה דקות הוא פשוט מגיע לאזור של הרכב, הנהג, שם הסייר הרכוב עוצר אותו, אנחנו מגיעים, לוקחים פרטים, ובזמן הזה כבר משטרה מגיעה לאזור. ומשם עושים לו חיפוש ברכב ומנסים רגע להוציא פרטים גם שלו וגם של החבר שישב איתו ברכב, הרכב היה, רק הוא היה שם. הוא אמר שהחבר שלו הוריד אותו בריבקין, הלך לישון או משהו בסגנון. **שיתף פעולה כל הזמן** יש להגיד, ופשוט הוצאנו את הפרטים, הוצאנו תעודת זהות והכול, בדקנו שזה אכן ודאי, ושיש לנו את הפרטים של הבחור במערכת אצלנו, ומשם משטרה לטיפול עשתה מה שעשתה, ואנחנו לקחנו את הפרטים, רשמנו דו"ח, והמשכנו הלאה".

בית הדין: מה אתה ראית בסרטונים?

קב"ט תורן: "בסרטונים רואים אדם שמושיט את היד החוצה בצורה שהוא תופס איזשהו משהו שחור, בוודאי כמעט במיליון אחוז, שהוא מכון, בהצלבה ביחד עם העדות של בן האדם שנתן לנו, ועם מצלמות משני כיוונים גם של הכיכר וגם של השער הראשי, אין יותר מדי מקום לברר" (עמ' 12).

7. התביעה הראתה את סרטוני האבטחה הרלוונטיים לאירוע (יוער, כי המשפחה לא נראית בסרטונים), וכן הציגה את דוח האירוע מאותו היום, אשר מילא הקב"ט התורן כשעה לאחר האירוע (להלן: "דוח האירוע").

8. הקב"ט התורן הוסיף:

"הנהג מסר לנו את הפרטים המזהים של [הסטודנט]. הסביר לנו את הסיטואציה, מצאנו את הנשק אחרי, שוטרים מצאו את הנשק אחרי חיפוש ברכב, גילו שזה איזשהו רובה פלסטי, הוא אמר שזה של אח שלו או משהו בסגנון, שיתף פעולה, הביא את כל הדברים שהוא היה צריך להביא" (עמ' 18).

ש: הוא הודה ש?

קב"ט תורן: "כן, כן, הוא הודה 100%. הוא אמר, הבהרתי לו את חומרת המעשה, והסברתי לו שאם אני הייתי בסיטואציה והייתי רואה מישהו שמכוון אלי האקדח, לא חושב פעמיים, וזה חלק מההנחיות המדויקות שלנו גם, לבצע ירי עד לנטרול האיום, כי מבחינתנו זה איום. אני לא יודע שזה רובה פלסטיק. אני לא יודע מה, מה עובר לבן אדם השני בראש, אם הוא מתכוון לירות או לא. בסדר? זהו. זה בגדול מה שהובהר לו. הוא הבין, התנצל ונפרדנו לדרכנו" (עמ' 18).

9. במענה לשאלת בית הדין הקב"ט התורן הבהיר, כי הנחיות האבטחה הן להסתכל החוצה (מחוץ לשערים).

המאבטחים היו עם הגב לאירוע (כלומר פניהם החוצה), אף אחד מהם לא היה בקשר עין אחורה לכיוון האירוע.

10. ב"כ הסטודנט שאל את הקב"ט התורן מדוע אף אחד מהמאבטחים שהיו בשער לא הגיע להעיד שכיוון עליו

אקדח. הקב"ט התורן הבהיר: "כשמגיע הרכב, עושה את הפרסה והיד נמצאת בחוץ, הוא מכון על כל המאבטחים שלי בשער. ... האם המאבטח ראה? הוא לא ראה. הוא עומד עם הגב. הוא מסתכל בחזית" (עמ' 25).

11. לבסוף, הקב"ט התורן הבהיר כי נהג הרכב "אמר שזה היה בצחוק, שזה לא היה בזה שום דבר, שום כוונה

להזיק לאף אחד. שמבחינתו זה היה פה סיטואציה קצת הומוריסטית בין חברים, שאחד מכון החוצה, ואחד מכון לשם" (עמ' 28).

12. העד השלישי מטעם התביעה היה מר סרגיי מיכלין, סגן הממונה על הביטחון בטכניון (להלן: "סגן הממונה").

סגן הממונה חבר לאירוע לקראת סופו, והעיד כי נהג הרכב "שיתף פעולה בצורה מלאה, תאם אחד אחד את מה שראינו במצלמות. הוא סיפר על האקדח של, אני לא זוכר אח שלו, מישהו מהמשפחה שלו, אחיין שלו, לא זוכר. הוא גם הראה לנו את האקדח, הוא נתן לנו את האקדח, אני לא זוכר בהתחלה אם האקדח נמסר לידיים של המשטרה, כי השוטרים היינו איתנו צמודים, והוא גם סיפר שגם הוא בעצם וגם איתו הסטודנט שהיה איתו לידו, באמת כיוון אקדח, וגם הוא בעצמו, וזה לא נראה משהו חריג. מבחינתם נכון שהם עשו את זה. כמו שאמרתי, תאם אחד אחד בדיוק את מה שראינו במצלמות, ומסר את כל הפרטים שביקשנו, של הסטודנט שהיה איתו, ואת כל הזמנים" (עמ' 32 לפרוטוקול).

13. סגן הממונה הדגיש, כי במזל האירוע הזה הסתיים ללא נפגעים: "... וזה אותו דבר מה שהמאבטחים מודרכים. הם רואים אירוע כזה, שהאירוע הזה עונה לחמשת הדרישות של נוהל הפתיחה באש של המאבטחים, הם היו פותחים באש. ... זה אירוע מאוד מאוד קיצוני, מאוד מאוד קיצוני, בגלל זה בחרתי לנכון לעזוב את הכל, ולהגיע לטכניון" (עמ' 33).
14. בחקירה הנגדית נשאל סגן הממונה למה כתב בתלונה מתאריך 6.7.2023 "מסריקת מצלמות האבטחה ניתן לראות את [הסטודנט] מכון את האקדח לעבר כיוון עמדת המאבטחים בשער ראשי", אם לא רואים במצלמות את עמדת המאבטחים (עמ' 40-41):
- עו"ד נסים:** אתה מניח שבגלל שהוא עבר פה, אז הוא מכון את האקדח לעמדת המאבטחים. זו ההסברה שלך? ... אבל איפה המאבטחים?
- סגן הממונה:** ... יש משהו באבטחה, שנקרא עמדת ברזל. זו עמדה שפיפי, קקי, וגם אירוע ירי לא עוזבים. בסדר? זו עמדה כזאת, זאת עמדת ברזל, תמיד יש בה מאבטח. יותר מזה, אני מקווה שאני מדייק, לדעתי בזמנו, אני גם זוכר שראיתי, את המאבטח אני גם זוכר אותו בשם, קוראים לו דימה. אני לא יודע, זה לא מהמצלמה הזאת, זה מהמצלמה אחרת, שבה לא רואים בצורה כל כך טובה, כי היא מגיעה מזווית אחרת, אבל רואים כשהרכב עובר, יש מאבטח שעומד בדיוק 75 ס"מ מהשחור לבן.
- עו"ד נסים:** למה זה לא כתוב בדו"ח שלך? למה דימה לא פה?
- סגן הממונה:** דימה לא ראה. דימה עומד עם הגב. אם דימה היה רואה, יכול להיות שהיינו נמצאים בסיטואציה אחרת לגמרי, אחרת לגמרי.
15. מטעם ההגנה העיד נהג הרכב, מר [...] (להלן: "הנהג"), בן [...], למד בטכניון בסמסטר [...] (עמ' 45-46):
- "אני הייתי פה במסגרת לימודי חוץ, באפיק קבלה מקוצר. ולצד לי, והמשכתי כאילו ללמוד לפסיכומטרי, כי זאת הייתה הבעיה. וכמו שידעתם, הכרתי חברים מפה, יש לי פה מלא חברים, והייתי לומד איתם. והכרתי [את הסטודנט], הוא חבר שלי מכיתה י', למדנו ביחד [...], ופשוט הייתי לומד פה, ונראה לי, יצאתי להפסקה, הייתי רעב, וראיתי אותו חוזר מאיזשהו מקום, שאלתי אותו, איפה היית? לא זוכר בדיוק אם זה היה ים, לא זוכר. אמרתי לו, אתה רעב? אמר לי, כן. ... אז הוא אמר לי, בסדר, בוא נלך לאכול באיזשהו מקום. היה לי הרכב, הרכב הוא של אבא בטח, הוא רכב של לימוד נהיגה, כמו שראיתם. ואז עלינו לרכב, והיה צעצוע של אח שלי הקטן, והוא היה על הכיסא. אמרתי לו תיזהר שלא תשב על זה, ותחזיק את זה ביד. כאילו תחזיק את זה, שים את זה בצד, לא זוכר בדיוק, כאילו סתם, משהו אינטואיטיבי. ואז ישבנו, התחלנו לדבר, וכאילו לא ממש שמתי לב, כי הייתי נוהג, או לא יודע מה הוא עשה בזה. הייתי נוהג, היינו מדברים לפעמים אני מסתכל עליו, מסתכל עליי וזה. אפילו לא זוכר אם האירוע היה לפני או אחרי האוכל. לא זוכר את זה, כי אני פשוט הופתעתי כשהגיעו אלי. ... הגיעו אליי הביטחון והמשטרה, ואני, לראשונה הם פשוט עברו לידי, לא הכירו אותי, הם היו, נראה לי שהם היו מחפשים את הרכב, ואני עליתי לרכב ונסעתי כאילו. ראיתי אותם, בסדר, משטרה, מה אני אעשה. יצאתי, היה איתי חבר שלי וגם החברה שלי, ועלינו לאוטו, והנעתי את האוטו, התחלתי לנסוע, פתאום קפץ מולי מאבטח, והייתה משטרה, נבהלתי, אמרתי, מה פתאום, מה יש? והתחיל, והמשטרה התחילה לחפש לי את הרכב, קצת כאילו, התעצבנתי, כאילו, מה אתה מחפש את הרכב? כאילו מה אני עשיתי? כלום. והוא, לא יודע מה, לא זוכר מה הוא אמר לי, אבל היה עצבני קצת. וחיפש את הרכב, חיפש, חיפש, חיפש. ... חיפש את הרכב, ועד שמצא את הצעצוע, אמר להם, כאילו זה מה שראיתם?

אמר למאבטחים. אמרו לו, כן. ופשוט, כאילו, הוא ראה שזה צעצוע והלך. והם המשיכו מפה. המאבטח שאל אותי, המשיך לשאול אותי אותה שאלה, כפי שאני זוכר, איפה הבחור שהורדת אותו? איפה הבחור שהורדת אותו? איפה הבחור שהורדת אותו? איפה הוא? תתקשר אליו, מה מספר תעודת הזהות שלו? רק השאלות האלה, והתקשרתי ל[סטודנט], ונתן לי את תעודת הזהות שלו. ... הוא היה יושן. התקשרתי כמה פעמים, התקשרתי כמה פעמים, והוא לראשונה, לא יודע, הוא לא היה ממש ער איתי, ואמרתי לו, תהיה ער, אני רוצה את מספר תעודת הזהות שלך, כי אני לא יוצא מפה, בלי לתת להם את זה. ונתן לי את זה בסוף, נתתי את זה להם. שאלתי את המאבטח כאילו מה קרה, אני בבעיה, וזה? ואמר לי, לא, לא, לא, וזה. ויצאתי. והמשכתי עם החברים, והשוטר חיפש את החבר שלי שהיה איתי, לא יודע למה".

16. בחקירה הנגדית נשאל כמה זמן הסתובבו בקמפוס באוטו והשיב "לא יותר משעה" (עמ' 48).

ב"כ התביעה: אז מה ראית אותו עושה עם האקדח? הוא רק לקח אותו ככה, והזיז אותו מפה לפה?

הנהג: היה מחזיק את זה, והיינו מדברים. וזהו.

ב"כ התביעה: הבנתי. וראית שהוא מוציא אותו מהחלון?

הנהג: לא, לא. מה פתאום. כאילו, אני לא זוכר את האירוע.

17. ובהמשך בעמ' 50-51:

ב"כ התביעה: היו פה שני אנשים, גם ראש המשמרת, וגם הסגן של הקב"ט, ושניהם אמרו, דווקא אמרו שהיית קואופרטיבי, שיתפת פעולה. וכשדיברו איתך מחוץ לרכב, אמרת בכנות, שמעו חבר'ה, זה היה נראה לנו מצחיק, ולא התכוונו לשום דבר רע. זה נכון שזה מה שאמרת להם?

הנהג: לא, זה לא נכון. ... קודם כל, אף אחד לא שאל אותי שאלות. ... אף אחד לא ממש שאל אותי שאלות. הם רק באו, מה מספר תעודת זהות, והלכו.

ב"כ התביעה: אה, הם לא שאלו אותך אם הסתובבתם עם אוטו והוצאתם משהו מהחלון?

הנהג: לא, רק שאלתי אותו מה קרה. ופשוט לא זוכר מה הוא ענה לי אפילו.

ב"כ התביעה: תשמע, אתה מבין שזה לא סביר מה שאתה אומר עכשיו. הרי הם באו, חיפשו את האירוע, את הבן אדם שכיוון נשק, וחשבו שאולי זה נשק אמיתי. הזמינו משטרה בגלל הדבר הזה, אתה אומר הם לא שאלו אותי כלום.

ת: לא שאלו אותי.

...

בית הדין: השוטרים שאלו אותך של מי האקדח, הצעצוע?

הנהג: כן, שאל אותי. אמר לי, אמר לי, אמרתי לו שזה לאח שלי הקטן.

ב"כ התביעה: אז לא הבנתי. מקודם אמרת לא שאלו אותי כלום, רק תעודת זהות. עכשיו אתה-

הנהג: שאל אותי, בטח שאל. שהוא חיפש אקדח, לא מצא את זה וזה, אה אקדח צעצוע ועזב את זה. שאל אותי, מה זה, מי זה? אמרתי לו זה צעצוע, של אח שלי הקטן.

18. הסטודנט העיד (עמ' 57-58):

"יליד שנת [...], אני סטודנט בטכניון כבר שנה שנייה עכשיו, בפקולטה [...]. אני צריך להגיד שאני ממש עבדתי קשה, קשה כאילו להתקבל לטכניון. כאילו, זה ממש אכפת לי שאני בתוך הטכניון. הטכניון, זה בעצם הבית

השני שלי. וכל הזמן שלי זה פה, אני ישן במעונות, אני משקיע את כל כולי בלימודים עכשיו, אין לי זמן לכל הדברים האלה. ...

אני מכיר את [הנהג] מכיתה י'. למדנו בכיתה [...] אני אפילו הייתי [...] בכיתה י'. אז משם הכרתי את [הנהג] מילדות, מכיתה א'. מה שקרה פה, אני הגעתי מהים, הייתי בים, הגעתי, פגשתי את [הנהג] בטכניון, בתוך הקמפוס, אמר לי אתה רעב? כן. בוא נצא לאכול, בסדר. יצאנו לאכול, כמו שהוא אמר, **היה צעצוע על המושב. אמר לי, תחזיק אותו שלא תשבור אותו. אז החזקתי, וכמו ששמתם לב, וכמו שעורך דין אמר, היד לא זזה. אז אני קצת מניח את היד שלי על החלון כל הזמן.** הסתובבנו בתוך הטכניון. ... אחרי, לפני, שאכלנו, באמת לא זוכר. הסתובבנו, והוא הוריד אותי, הוריד אותי במעונות שלי, הלכתי ישנתי. פתאום, בתוך השינה שלי, [הנהג] מתקשר, תן לי את תעודת זהות שלך. אמרתי לו, למה? הוא אמר לי, לא מבין, רק תן לי תעודת זהות. נתתי לו תעודת זהות, והמשכתי לישון. אחרי שבוע ימים, שבוע וחצי, מקבל תלונה, שאני ביצעתי פעולות ירי לגבי משפחה. קודם כל אני נבהלתי אז.

... אמר לי רק אני צריך תעודת זהות שלך. אמרתי לו למה? חשבתי שבגלל המדפסות בבורוביץ', שבגלל שהוא רוצה להדפיס משהו בבניין, אז סתם נתתי לו. ... את כל המקרה שהעד הראשון דיבר עליו, שאני עמדתי לידיו, חייכתי וכיוונתי אקדח, **זה ממש, זה ממש לא הגיוני.** אתם רואים בסרטון שאנחנו נוסעים, אפילו בעד, הבלימה, [הנהג] התכוון שהוא נסע בלי השתוללות, **שמישהו שמאיים על מישהו הוא לא נוסע ברוגע נפש כזה. הוא מאיץ, כאילו, לא נוסע ברוגע נפש. סתם נסענו, זה משחק ילדים, הסתכלתי על עצמי במראה מסקרנות אישית.** כמו שהוא אמר, זו מראה פנורמית. אז זה ממש, לא יודע אם מישהו מכח ניסה להסתכל במראה של [...] זה ממש נורא מוזר, מהמראה הראשונה. אז אני קצת כאילו סתם מסתכל בסקרנות אישית על המראה. והוא הוריד אותי, וזהו. ... אף אחד לא בדק, אף אחד לא דיבר איתי. כמו שאמרתי, [הנהג] ביקש תעודת זהות, ומבחינתי, לא היה כלום, לא קרה כלום, אף אחד לא דיבר, אף אחד לא שלח, אף אחד לא תשאל אותי, אף אחד לא דיבר איתי אחרי זה, כאילו, הם פשוט פסקו דיני. עכשיו כאילו שלחו לי משהו, פסקו דיני, ואף אחד לא דיבר איתי, אף אחד לא שאל אותי אפילו שאלה, למה התכוונת? האם אתה באמת היית שם? אף אחד לא דיבר איתי".

19. התביעה הציגה את תגובות הסטודנט לתלונה שנשלחה אליו בחודש יולי 2023, והדגישה כי בתגובות אלה הוא אינו מזכיר כלל את עניין ההסתכלות למראה הפנורמית, ונראה כי גרסה זו נולדה לצורך הדיון ואף תואמה עם הנהג שהעלה אותה גם כן. בתגובת הסטודנט מיום 27.7.2023 נכתב:

"בטופס התלונה רשום שאני כיוונתי נשק לעמדת המאבטחים וזה בכלל לא מה שקרה, מה שקרה הוא שאני הייתי יושב ליד הנהג וראיתי צעצוע קפצונים שנראה כמו אקדח ששייך לאחיו הקטן של הנהג, **אני אולי הוצאתי את הצעצוע מהחלון אבל בטח שלא התכוונתי חס וחלילה לאיים על מישהו...** את האמת הייתי תחת השפעת אלכוהול, ביצעתי המעשה הזה בלי לחשוב על ההשלכות שלו, שהתעוררתי התחרטתי מאוד והבנתי שזה היה יכול להיגמר אחרת אני מצטער ולוקח אחריות על המעשה שלי, למדתי לקח חשוב, אני לא אחזר על זה עוד פעם".

בתגובה נוספת של הסטודנט מתאריך 25.8.2023 נכתב, בין היתר:

"... שוב פעם אני מבהיר כי לא כיוונתי את צעצוע הקפצונים כלפי מישהו, צעצוע הקפצונים נראה בבירור שזה צעצוע לילדים קטנים, וכל אדם יכול להבחין בו שזו צעצוע קפצונים ושאינו משחק בו בהיותי בתוך הרכב. זה היה

יום אחרי החג, היינו עם חברים בים בילינו וצחקנו, **שתינו אלכוהול**, הצעצוע היה של אחיו הקטן של חברי והיה בתוך הרכב ליד, אני וחברי צחקנו ושיחקנו בצעצוע, **יכול להיות שגלגלתי את הצעצוע בידי מחוץ לרכב אך אני בטוח במאה אחוז שלא הפניתי את הצעצוע כלפי מישו**. ...התמונה כפי שמתגלה בטופס התלונה אינה נכונה ואף מחמירה בצורה קיצונית, ניתן להבין ממנה כמי שהתכוון ועשה על מנת לאיים ולהפחיד אנשים. ... העונשים שבהסדר חורגים במידה משמעותית מהעונשים לעבירות משמעת שנעשו בספונטניות וללא כל כוונה ובהיותי תחת השפעת אלכוהול, נסיבות העניין הם ששיחקתי בצעצוע קפצונים הנראה וברור כשמש ביום בהיר שהוא צעצוע לילדים קטנים, מעולם לא השתתפתי במקרה אלימות או בתגרה כלשהי, ובמעשי לא איימתי ולא התכוונתי לאיים על אף אחד ולא הכוונתי את הצעצוע לאף אחד כפי שלא גרמתי נזק כלל וכלל, המעשה נעשה בצחוקים ביני לבין חברי, **גלגלתי את הצעצוע ביד וללא שום כוונה או מטרה**, ואפילו לא הסתכלתי למטרה כלשהי, לא התכוונתי לעשות עבירה כלשהי כפי שמעולם לא עשיתי".

20. בנוסף, התביעה שאלה את הסטודנט איך הוא יכול להיות בטוח שלא כיוון את אקדח הצעצוע על מישו. הסטודנט השיב: "אני יודע את עצמי, אני לא כיוונתי על מישו. וגם את המצלמות, הם מראות שאני לא מכוון על מישו" (עמ' 61). בנוסף, טען שהוא לא זוכר שראה אנשים בכביש או ברחוב. "לא הסתכלתי מחוץ לזווית של המראה, הסתכלתי על המראה. לא מעניין אותי יש, לא ראיתי מישו ברחוב ועל מדרכה" (עמ' 63).

21. בהמשך נשאל ע"י בית הדין (עמ' 67-68):

בית הדין: בנוסח של המייל, עושה רושם שכשהתעוררת, זה כש[...] מתקשר אליך, ואז התחרטת.

סטודנט: לא. ... הוא התקשר אליי, התעוררתי, נתתי מספר זהות, ישנתי עוד פעם.

בית הדין: אז מתי התעוררת והתחרטת?

סטודנט: אחרי שהתעוררתי פעם שנייה. ... הייתי ממש עייף מהים. אז, אתה יודע אם כאילו אתה עייף, הולך נרדם.

בית הדין: אז כשהתעוררת, כאילו הבנת מה קרה?

סטודנט: לא, התעוררתי כאילו. אמרתי, כאילו, כל הסיפור הזה הוא לא, כאילו לא, זה לא משקף אותי, לא, להחזיק אקדח.

בית הדין: אז כשהתעוררת מהשינה, כבר הבנת מה קרה. זה מה שאתה אומר. שהתחרטת.

סטודנט: כן. ... **הבנתי שאני לא אמור להחזיק אקדח צעצוע**.

דיון והכרעה:

22. ראשית, במסגרת הסיכומים שבע"פ, ההגנה טענה כי התלונה (והקובלנה) שהוגשה נגד הסטודנט מהווה אכיפה בדרנית, היות ולא הוגשה תלונה נגד הנהג. איננו מקבלים טענה זו. בזמן האירוע הנהג לא היה סטודנט בטכניון ותקנון המשמעת לא חל עליו. שנית, למעלה מן הצורך נציין, כי תפקידו של בית דין זה אינו לבחון את תפקודה של משטרת ישראל, אלא לשפוט סטודנטים בטכניון בהתאם לתקנון המשמעת.

23. לגופם של דברים: שמענו בקשב רב את העדויות, התבוננו בסרטוני האבטחה ועיינו בראיות הנוספות (דוח האבטחה, התלונה, תגובות הסטודנט).

24. ראשית, אנו סבורים כי התמונות והסרטונים ממצלמות האבטחה מדברים בעד עצמם, ומתאים בענייננו הביטוי 'תמונה שווה אלף מילים'. הסטודנט נראה בבירור, בשני סרטונים שצולמו משתי מצלמות שונות, כאשר הוא נוסע ברכב, ידו מושטת החוצה מחלון הרכב ואוחזת אקדח (צעצוע) שחור במשך שניות ארוכות מאד. היד

אינה סתם פשוטה החוצה ברפיון, אלא ממש **אוחזת באקדח**, **מתוחה קדימה**, **כפי שמכוונים אקדח** כאשר רוצים לירות. כל זאת כאשר הרכב נוסע מכיכר הספורט לכיוון השער הראשי, ומבצע סיבוב פרסה תוך שהוא חולף ליד עמדת המאבטחים, כפי שתיארו אב המשפחה והקב"ט התורן.

25. עדותו של אב המשפחה כי ראה את הסטודנט מכוון אקדח אליו ואל משפחתו והרגיש מאוים עד כדי סכנת חיים – מהימנה לדעתנו. עדות זו מתיישבת עם התמונות מסרטוני האבטחה. גם עדויותיהם של הקב"ט התורן וסגן הממונה אמינות לדעתנו. **שלושת העדויות הללו קוהרנטיות, מתיישבות זו עם זו ומשלימות אחת את השנייה**. התמונה המורכבת מהן ברורה מאד: אב המשפחה שהבחין בסטודנט מכוון אקדח אל עבר משפחתו, הזעיק מיד את אבטחת הטכניון ומסר עדות במקום, סגירת היציאה, הקפצת כוח משטרה, חיפוש הרכב, מציאת אקדח הצעצוע, וגביית גרסה מהנהג לרבות פרטי הסטודנט.

26. לעומת זאת, עדותו של הנהג אינה מתיישבת עם עדותם של הקב"ט התורן ושל סגן הממונה על הדברים שאמר להם בזמן האירוע, ואינה תואמת את הדברים שנכתבו מפיו בדוח האירוע שמולא ע"י הקב"ט התורן באותו היום: "[...] טען שהוא חשב שזה מצחיק **לכוון אקדח על אנשים**" (סעיף 6.6 לדוח, ההדגשה הוספה). עדותו של הנהג לא היתה אמינה לדעתנו, ובייחוד אמרות כגון "**אני לא זוכר את האירוע**", "**אף אחד לא שאל אותי שאלות**".

27. עדותו של הסטודנט - "**אני קצת מניח את היד שלי על החלון כל הזמן**" – אינה תואמת לתמונות האבטחה. היד אינה **מונחת** על החלון, אלא **מתוחה ואוחזת** באקדח. גם דבריו – "הסתכלתי על עצמי במראה מסקרנות אישית" – אינם תואמים את הדברים שכתב בשתי התגובות ששלח לאחר האירוע. אין זכר לגרסה זו בתגובות ששלח, והיא אינה תואמת את החרטה העמוקה שהביע בתגובות: "**הייתי תחת השפעת אלכוהול, ביצעתי המעשה הזה בלי לחשוב על ההשלכות שלו, שהתעוררתי התחרטתי מאוד והבנתי שזה היה יכול להיגמר אחרת אני מצטער ולוקח אחריות על המעשה שלי**" (תגובה מיום 27.7.2023).

28. **המעשה שביצע הסטודנט חמור ביותר ובמזל רב לא הסתיים באסון**. יחד עם זאת, התרשמנו שהסטודנט לא **תכנן** ולא **התכוון** לאיים על באי הטכניון.

29. נוכח האמור לעיל, החלטנו פה אחד **להרשיע את הסטודנט בעבירות משמעת לפי סעיפים 4.3, 4.7 ו-4.19 לתקנון; ולזכותו מעבירה לפי סעיף 4.6 לתקנון**.

30. המזכירות תקבע דיון טיעונים לעונש בהקדם.

מר מתן בוקריס

פרופ"ח יובל ישי

פרופ"ח דניאל אורנשטיין